

passende vilde kunne finde Anvendelse her. Da der vel undertiden paa Grund af særlige Omstændigheder kan være Grund til at befrygte, at En eller Anden af de ved Lodtrækning valgte Nævninger ikke vil være i Stand til at udføre sit Hverv til Slutningen, medens der dog ikke foreligger tilstrækkelig Grund til aldeles at fritage ham, har Udkastets § 178 bemyndiget Rettens Formand til at lade en eller to Nævninger indtræde som Suppleanter, der skulle overvære Hovedforhandlingen, men ikke deltage i Sagens Afgjørelse, med mindre nogen Nævning faaer Forsalb. Den i § 179 optagne Forskrift, at de samme Nævninger kunne vedblive at sidde i flere Sager paa en Dag, naar der ikke fra nogen Side reises Indsigelser derimod, stemmer med Praxis i England, og vil formentlig kunne finde en ikke ringe Anvendelse, da det, navnlig i større Kredse, hvor Nævningernes Navne som oftest ere den Anklagede ubekjendte, saare sjældent indtræffer, at denne gjør Brug af sin Ret til at forkaste Nævninger, medens der fra Anklagens Side ordentligvis ikke vil være Noget at indvende mod, at de Nævninger, som have deltaget i en Sags Afgjørelse vedblive at fungere under en anden Sag. Den i § 181 indførte Gudsformular stemmer ikke ganske med Hages § 64, men Ministeriet sjenner ikke rettere, end at den paa en bestemt og korrekt Maade angiver en Nævnings Hovedpligter.

Udkastets §§ 183 og 184, som omhandle, hvorledes der skal forholdes, naar der opstaaer Tvivl om den Anklagede er affindig, eller naar han er døvstum eller ikke det danske Sprog mægtig, stemme ganske med §§ 195 og 196 i Hages Udkast.

De Bestemmelser, som angaae den egentlige Hovedforhandling, indtil Formanden slutter samme, findes i nærværende Udkast i §§ 185—212, i Hages Udkast §§ 198—240. Endel af de Forskrifter, som i Hages Udkast findes optagne paa dette Sted, ere imidlertid i nærværende Udkast henførte til sjette Kapitel, hvor man, som tidligere nævnt, har søgt at samle de Forskrifter, der angaae Tilstedeligheden af visse Arter af Bevis og de enkelte Bevismidlers

Vægt, medens Reglerne om det Formelle ved Bevisførelsen formentlig passende vilde kunne finde deres Plads paa dette Sted, hvor der handles om Fremgangsmaaden under Hovedforhandlingen.

I Frankrig begynder, som bekjendt, Forhandlingen i Nævningeretten med et formeligt Forhør over den Anklagede, der foretages af Rettens Formand, og hvorunder den Anklagede ikke blot spørges om Navn og Stilling samt om han er skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han anklages, men med stor Udførlighed afhøres om Sagen i sin Helhed og alle de med samme forbundne Omstændigheder. Paa den anden Side er det bekjendt, at der i England under Hovedforhandlingen aldeles ikke rettes noget Spørgsmaal til den Anklagede, undtagen det ene „skyldig eller ikke skyldig“, medens ogsaa i dette Land i den nyere Tid Stemmer have høvet sig for at indføre et Slags Forhør over den Anklagede. Det er vel saa, at den Anklagede ogsaa i England, naar Forhandlingen er til Ende, kan udtale sig, om han ønsker Saadant, og altsaa her give sin egen Fremstilling af Sagen, og at han under Sagens Gang kan stille Spørgsmaal til Vidner og Andre gjennem sin Sagsfører, hvis han har nogen; men han faaer ingen Opfordring til at udtale sig netop paa Punkter, hvor hans Fremstilling af Sagens Sammenhæng muligen vilde kunne svække Tilliden til et Vidnes Forklaring; hans hele Forsvar bliver fremstillet af hans Forsvarer efter en bestemt Plan, uden at Nævningerne faae noget umiddelbart Indtryk af hans hele Personlighed, saaledes som den vil kunne fremtræde gjennem hans egne Udsagn. Den Anklagede bliver ganske vist paa denne Maade ikke fristet til at forvikle sig i Modsigelser og vække Tvivl ved sin vakkende Optræden; men paa den anden Side savner han, hvis han er uskyldig, Leilighed til at frembringe det Indtryk, som et uforbeholden og frimodig Forklaring om Sagens Omstændigheder ikke vil undlade at gjøre paa Nævningerne. Heri kan nu vistnok ikke søges noget Forsvar for et Forhør efter fransk Forbillede, der væsentlig gaar ud paa at aftvinge den Anklagede en Tilstaaelse eller indvikle ham